

ಹಾಗೆಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಜನಪ್ರಾಟಿಕ್ ಗುರುವಿನ ನೇರಶೈಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ಗುರುವಿನ ಆಶ್ರಯದಿಂದ ಹೊರಬಂದು ತನ್ನದೇ ಅದ ಜೀವನ ಕಟ್ಟಕೊಂಡು, ಕಲಾಸಾಧನೆಯ ಪೇರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅರಳೆಬೇಕು. ಗುರುಗಳ ಅಶೀವಾದವು ಸಾಧಕರ ಮೇಲೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದು ಸಾಧಕರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ ಕೂಡ.

ಕರಿಣ ಪರಿಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬದಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಲ್ಲ

ಎನ್ನುವುದು ಹೋಸ ತಲೆಮಾರಿನ ಸಾಧಕರಿಗೆ ನನ್ನ ಸಂದರ್ಶ. ಶ್ರಮಪಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾಗ ಸಾಧನೆಯ ಪಣಿಯೇರುವುದು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ನೃತ್ಯದ ಸುರಿತು ಸರಿಯಾದ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವಿನಯ, ವಿಧೇಯತೆಯಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಹೋಸ ಜ್ಞಾನವು ನಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಹರಿದುಬಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದಿಷ್ಟ ನೃತ್ಯ ಕಲಿತ ಕಳಬೆಲೇ 'ಕಲಿಕೆ ಮುಗಿಯಿತು' ಎಂಬ ಧೋರಣೆ ಬಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಕಲಾಬದುಕು ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ಅಧ್ಯ.